

Arrest

nr. 242 613 van 21 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 17 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 juni 2018 de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verblijf in Manzuam, provincie Logar. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Zijn volgend verzoek werd op 14 oktober 2019 niet-ontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker bijgebrachte elementen de eerdere conclusies van het CGVS, namelijk dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, verblijfplaatsen en verblijfomstandigheden voor zijn komst naar Europa, vermogen om te buigen. Verzoeker tekende ook tegen deze beslissing geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen. Hij voegt toe dat zijn jongere broer van dertien verplicht wordt samen te werken met de taliban.

Verzoeker legt geen documenten neer ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Verzoeker gaat niet akkoord waar de commissaris-generaal oordeelde hem geen specifieke steunmaatregelen te verlenen. Hij stelt: "Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te begrijpen dat 4 jaar leven in een uitzichtloze situatie een zware klap is". Verzoeker laat echter na enige medische attesten voor te leggen waaruit blijkt dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en hij niet in staat is volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij over bepaalde elementen zouden beschikken die zijn deelname aan de procedure internationale bescherming zou bemoeilijken of kan uit het verloop van zijn interview bij de DVZ afgeleid worden dat hij niet over de cognitieve vaardigheden zouden beschikken om in het kader van zijn huidig verzoek afdoende verklaringen af te leggen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ; verklaring volgend verzoek d.d. 3 februari 2020). De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen, verzoeker geen specifieke steunmaatregelen te verlenen.

4.2. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn voorgehouden profiel en verblijfplaatsen en – omstandigheden voor zijn komst naar Europa, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid ter zake kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonst in zijn werkelijke land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal nu hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de aangaande vaststellingen. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek d.d. 3 februari 2020). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines waaruit blijkt dat de ‘civilians suspected of supporting anti-government elements’ opgenomen zijn in de lijst van risicoprofielen, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van zijn vorige verzoeken geen enkel geloof gehecht heeft aan verzoekers aangemeten profiel noch aan de voorgehouden verblijfplaatsen –en omstandigheden voor zijn komst naar Europa. Een loutere verwijzing door verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, zoals ook blijkt uit voormelde UNHCR Eligibility Guidelines: “Depending on the specific circumstances of the case [...]”.

De informatie die verzoeker verder citeert betreffende de situatie van teruggekeerde Afghanen, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

Waar verzoeker verwijst naar: “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”, gaat hij er volledig aan voorbij en doet hij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen en –omstandigheden voor zijn komst naar Europa. Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, zijn eerdere verblijfplaatsen en zijn leefsituatie, maakt verzoeker zijn voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan niet aannemelijk noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 augustus 2020 voert de verzoekende partij aan dat zij vier nieuwe elementen heeft voorgelegd. Zij wijst erop dat zij heeft aangegeven dat zij is opgegroeid in Pakistan. Op de opmerking dat dit reeds werd aangevoerd in haar tweede verzoek, stelt de verzoekende partij dat dit nieuwe element nooit werd onderzocht, en dat zij daarover ook nooit werd gehoord. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat haar jongere broer thans problemen kent. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat zij in aanmerking kan komen voor een beschermingsstatus omdat zij verwesterd is en naar haar mening zal gepercipieerd worden als ongelovig, reden waarom een gehoor ten gronde nodig is.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden recente verblijf in en herkomst uit het district Azra gelegen in de Afghaanse provincie Logar, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, met name haar beweerde problemen die ze er zou hebben gekend met en haar vrees voor de taliban. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming kwam verzoekende partij met een geheel andere versie omtrent haar levensloop en eerdere verblijfplaatsen op de proppen. Immers, waar zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde vanaf haar geboorte tot aan haar vlucht uit Afghanistan in 2015 steeds in Afghanistan in een dorp in het district Azra van de provincie Logar te hebben gewoond en geleefd, gaf ze bij haar volgend verzoek om internationale bescherming aan hierover niet de waarheid te hebben verteld. Ze verklaarde bij haar eerste verzoek om internationale bescherming over haar leven en verblijfplaatsen voor haar komst naar België te hebben gelogen, en stelde niet in Afghanistan, maar in Pakistan te zijn geboren en op vijftienjarige leeftijd samen met haar gezin te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, waar zij tot aan haar vertrek in 2015 woonde. Verzoekende partij bevestigde wel dat haar vluchtmotief zoals uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek correct was en herhaalde nogmaals dat zij omwille van problemen met de taliban Afghanistan diende te verlaten. Ze merkte ook op dat die problemen nog versterkt zouden zijn doordat zij lange tijd in een niet-islamitisch land heeft verbleven. Op 14 oktober 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal haar volgend verzoek niet-ontvankelijk omdat de door verzoekende partij bijgebrachte nieuwe elementen de eerdere conclusie van het Commissariaat-generaal, namelijk dat zij geen zicht biedt op haar werkelijke identiteit, verblijfplaatsen en verblijfsomstandigheden voor haar komst naar Europa, niet vermogen om te buigen. Door vast te houden aan haar herkomst en het verklaren van een verblijf in Pakistan voor maart 2010 slaagt verzoekende partij er allerminst in om een ander licht te laten schijnen op de eerdere vaststelling dat zij geen zicht wil bieden op haar werkelijke identiteit en achtergrond, zo oordeelde de commissaris-generaal. Verzoekende partij tekende ook tegen deze beslissing geen beroep aan, waardoor deze eveneens definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting op algemene wijze voorhoudt, werd zij dus eerder in het kader van haar vorige, tweede verzoek om internationale bescherming wel degelijk en afdoende gehoord omtrent die recentste versie waarbij zij aangeeft in Pakistan te zijn opgegroeid en op vijftienjarige leeftijd naar Afghanistan te zijn gegaan waar haar beweerde vervolgingsproblemen met de taliban zich zouden hebben voorgedaan. Er werd wel degelijk rekening gehouden met de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde documenten omtrent haar verblijf in Pakistan, doch er werd vastgesteld en geoordeeld dat die in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen niet van aard zijn een ander licht te werpen op de beoordeling die in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd gedaan, en dat zij (derhalve) geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad leest overigens ook thans in de bestreden beslissing de verwijzing naar haar verklaring in het kader van het tweede verzoek dat zij niet geboren werd in Afghanistan maar in Pakistan en dat zij toen zij ongeveer 15 jaar oud was met haar gezin terugkeerde naar Afghanistan waar zij woonde tot haar

vertrek in 2015, waarbij zij bevestigde dat haar vluchtmotief, dat zij in het kader van haar eerste verzoek uiteenzette, wel correct was. De commissaris-generaal motiveert o.a. op pertinente wijze:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in het dorp Manzuam, gelegen in het district Azra van de provincie Logar alsook niet aan uw scholingsgraad en profiel als schaapherder. Daarnaast sprong ook de uiterst beperkte en foutieve kennis over uw eigen district in het oog, zoals uw beperkte geografische kennis, uw onwetendheid over de grote veiligheidsincidenten die hebben plaatsgevonden in de jaren na uw terugkeer uit Pakistan en voor uw vertrek uit Afghanistan, uw gebrekkige kennis over belangrijke figuren die de jaren voor uw vertrek kleur gaven aan uw geboorteregio alsook uw onvermogen om mee te praten over de laatste verkiezingen in Afghanistan voor uw vertrek naar Europa. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw komst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek werd geoordeeld dat u geen nieuwe elementen aanbracht die een ander licht lieten schijnen op de eerder gemaakte vaststelling dat u geen zicht bood op uw werkelijke identiteit en achtergrond."

De verzoekende partij gaat in haar betoog voorbij aan voormelde motieven. Hoe dan ook doet het opnieuw aangevoerde element dat zij opgegroeid is in Pakistan, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat doordat de verzoekende partij niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) vóór haar vertrek naar België, de commissaris-generaal in het ongewisse verkeerde met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin zij daadwerkelijk vóór haar komst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die haar ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Op goede gronden motiveert de commissaris-generaal verder dat door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar verzoek vormt, te verzwijgen, de verzoekende partij door haar eigen toedoen het onderzoek naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade onmogelijk maakt. Eveneens op goede gronden stelt de commissaris-generaal tevens dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht laten schijnen op de eerder gemaakte vaststellingen dat zij geen zicht bood op haar werkelijke identiteit en achtergrond.

In dit kader, en waar de verzoekende partij aanhaalt dat haar jongere broer thans problemen kent, dat zij verwesterd is en naar haar mening zal gepercipieerd worden als ongelovig, dient eveneens volgende motief uit de bestreden beslissing te worden belicht:

"In het kader van uw derde verzoek haalt u aan dat u bij uw verklaringen blijft en alles wat u gezegd heeft correct is (verklaring volgend verzoek, d.d. 03/02/2020, vraag 15). U voegt enkel toe dat uw jongere broer in het vizier van de taliban is gelopen omwille van uw afwezigheid en dat u door deze opstandelingen bij terugkeer onmiddellijk gedood zult worden omdat u door uw verblijf in het buitenland als ongelovige zult worden bestempeld. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst die reeds in het kader van uw eerdere verzoeken werden beoordeeld, wijzigt niets aan de beoordelingen in het kader van uw eerdere verzoeken en is op zich niet van aard om die vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent uw identiteit en verblijf de jaren voor uw komst naar België op te heffen."

De Raad benadrukt dat het aanhalen van louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van hetgeen reeds in het kader van de eerdere verzoeken werd beoordeeld, dit niet wijzigt en niet van aard is afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar voorgehouden recente herkomst uit en problemen in Afghanistan/Logar. In zoverre verzoekende partij de problemen die haar jongere broer beweerdelijk zou kennen aan haar eigen, eerder ingeroepen problemen in Afghanistan linkt, beklemtoont de Raad dat die problemen eerder ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor ook haar verklaringen omtrent de problemen van haar jongere broer met de taliban geloofwaardigheid ontberen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekende partij herhaalt voorts dat een gehoor ten gronde nodig is, zonder dat zij echter ook maar enigszins concreet ingaat op en ook maar enige poging onderneemt om de grond in de beschikking van 17 augustus 2020 in een ander daglicht te stellen waar het volgende wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek d.d. 3 februari 2020). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Verzoekende partij gaat evenmin in op, minstens ontkracht noch weerlegt zij de grond in de beschikking van 17 augustus 2020 waar wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines waaruit blijkt dat de ‘civilians suspected of supporting anti-government elements’ opgenomen zijn in de lijst van risicoprofielen, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van zijn vorige verzoeken geen enkel geloof gehecht heeft aan verzoekers aangemeten profiel noch aan de voorgehouden verblijfplaatsen –en omstandigheden voor zijn komst naar Europa. Een loutere verwijzing door verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, zoals ook blijkt uit voormelde UNHCR Eligibility Guidelines: “Depending on the specific circumstances of the case [...]”.

De informatie die verzoeker verder citeert betreffende de situatie van teruggekeerde Afghanen, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

Waar verzoeker verwijst naar: “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat

hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”, gaat hij er volledig aan voorbij en doet hij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen en – omstandigheden voor zijn komst naar Europa. Doordat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, zijn eerdere verblijfplaatsen en zijn leefsituatie, maakt verzoeker zijn voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan niet aannemelijk noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

De Raad beklemtoont nog dat waar de verzoekende partij opnieuw aanhaalt dat zij verwesterd is en naar haar mening zal gepercipieerd worden als ongelovig, zij ook deze vrees *in concreto* dient aan te tonen. De verzoekende partij blijft hiertoe echter in gebreke. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt zij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer omwille van haar lange afwezigheid aldaar (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. De verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Voor het overige concretiseert zij niet op welke voorgelegde elementen zij doelt. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd geantwoord. Door te herhalen en het uiten van algemene kritiek, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS